

Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova. A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. Toto vám pravím, dokud jsem s vámi. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím – a přijdu k vám. Jestliže mě milujete, měli byste se radovat, že jdu k Otcí; neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili.

Sestry a bratři, dnes jsme si naplánovali setkání do Olomouce. Doufám, že cesta byla schůdná a že všichni jsme našli cíl, jímž je tento Husův sbor. To naše putování bývá někdy zvláštní, říkáme, že Boží cesty jsou nevyzpytatelné.

Apoštol Pavel dostal vnuknutí, že má jít do Makedonie. Tedy do Evropy. Původně chtěl do Asie. Livingstone se chtěl původně vydat do Číny, ale musel změnit plán a stal se misionářem v Africe. No a Kolumbus myslel, že doplul do Indie a objevil Ameriku.

Po vzoru Jonáše a dalších si tedy musíme říci, že je třeba hlavně naučit se přijímat Boží vůli. Protože když člověk plánuje, PánBůh se směje.

Četli jsme a slyšeli biblická čtení. Bible je pro nás duchovní pracovní knihou. Každodenním chlebem. To je sice pěkné, ale může to zevšednět. Stane se jednou z mnoha knih, jedním z mnoha zdrojů informací. Před několika dny jsem jí otevřel a pocítil bázeň z těch úplně náhodně nalistovaných textů. Asi musíme neustále v církvi i v Písmu objevovat tu krásu, dobro, lásku a naději, kterou nás zahrnuje Pán.

Kdo z nás by si nepřál znát svou budoucnost? Při četbě Bible se jí nemusíme bát. Dnes jsme měli tu čest slyšet slova z Poslední biblické knihy Zjevení. Druhé čtení bylo o nebeském Jeruzalému. O jeho kráse a slávě. To je pěkná vize. Když se podíváme na počátek Bible, je tam řeč o zahradě jako ráji. Eden, místo pro člověka s Bohem. Kdybychom četli dále, zjistili bychom, že zpočátku je město něco špatného, vymysleli jej Kainovci, tedy potomci Kaina, který se proslavil vraždou bratra Ábela. A tady na konci je vize města, kde existuje společný život. Pisatel nabízí vizi ušlechtilosti, krásy, světla, barev. Tady se naplňují vztahy Boha a lidí. Možná bychom čekali, že tam nebude chybět chrám, kostel, ale ono samo město je vlastně chrámem. A nebojte se i tam je zahrada, řeka života. Tak je popsán cíl našeho putování...

Evangelium nás vrací zpátky do večeradla, k Poslední Večeři a Ježíšovým dialogům s učedníky. Oni se ptají na mnoho věcí. Juda se ptá: Jak to, že se chceš poznat nám a ne světu? A Ježíš hovoří o lásce a věrnosti. Dokonalá láska chce dát něco ze svého přebytku, aby byli i ostatní šťastní, jak je šťastný původce. Ale jaká je láska tohoto světa a jaké je štěstí? Když zauvažujeme, jak to tady chodí, vnímáme, že láska tohoto světa je spíše toužící, žádoucí po něčem, po někom. A štěstí je krátkodobá záležitost, často víceméně náhodná a neočekávaná.

Mnohdy se nám, křesťanům, vyčítá, že se za dva tisíce let svět málo změnil. Že sice tvrdíme, že přišel Mesiáš, ale na světě je stále mnoho a mnoho zla. Ostatně ani v době Ježíšově to nebylo přece jiné. Ježíš chodil po Palestině, ale jen menší část lidí mu uvěřila. A římská okupační armáda ani po Ježíšově kázání neodešla, ti, kdo druhé okrádali, to dělali dál, ti, kdo byli nespravedliví, pokračovali ve své činnosti a tak dále. Vypadá to pesimisticky? Jen na první pohled. Podívejme se ještě do evangelia. Ježíš zde mluví o

třech darech, které dává svým učedníkům. Dává jim své slovo, dává jim svého Ducha a dává jim svůj pokoj.

Ježíš dává učedníkům své srdce a tím všechno bohatství, které se v něm skrývá. Člověka nenasycuje, když mnohé ví, ale když věci zakouší vnitřně.

A cestou k přijetí toho, co Pán nabízí, je přijetí jeho Slova a jeho zachovávání. Duch svatý, kterého nám Ježíš posílá, ten nám jeho slovo stále oživuje, zpřítomňuje a taky nám dává sílu, k tomu abychom podle něho žili. Naslouchat Ježíšovu slovu a podřídít se mu, podřídít mu svou mysl, své city, svůj život, to je základní projev lásky ke Kristu a také je to základ bez kterého není možné budovat a žít důvěrný vztah s Ježíšem, Otcem, a Duchem svatým.

Je to základní projev, skutečné, reálné lásky, bez toho jde v našem životě jen o iluzi a prázdná slova. A právě držení se Jeho slova, poslušnost jeho slova, postavení života na jeho slovu nás proměňuje v Boží příbytek a spojuje s Kristem. Způsobuje že v tomto světě žijeme jeho životem a pokračujeme v jeho poslání.

Apoštol Pavel se vydává do severního Řecka. V sobotu jde s doprovodem k řece, protože si myslí, že tam by se mohli shromažďovat místní židé. U řeky narazí na skupinu žen. Zklamání? Kdepak! Vzpomeňte si, že i na počátku velikonoční zkušenosti najdeme ženy. Co by bylo evangelium bez žen! Mezi ženami tam u řeky se setkává s Lydií, obchodnicí s purpurem. Nebyla židovka. Byla bohobojná. Tak se říkalo pohanům, kteří uvěřili v jednoho Boha a řídili se jeho přikázáními. K Izraeli byli připojeni jako – my bychom dnes řekli - příznivci. Sympatizanti. Lydie přijímá evangelium, které Pavel zvěští. Uvěř v Krista. A naléhavě ho zve i s doprovodem k sobě domů. Toto setkání a její dům tvoří počátek církve ve Filipech. Později sem Pavel napíše jeden ze svých dopisů. Z něho vidíme, jak filipští křesťané byli drazí jeho srdci. Tak začíná církev: ze skromných začátků, setkání a uvěření jednoho nebo několika lidí. I naše malá setkání a chvíle svědectví Kristu mohou mít větší význam, než bychom jim sami přikládali.

Církev je bytí s Bohem a bytí spolu. Těch, kteří se nechali pokřtít, vzdělávají se v apoštolském učení, žijí ve společenství sester a bratří, modlí se. Jsou plní svaté bázně, svorní, přijímají svátosti. Z toho vyplývá radost, upřímnost srdcí, chvála a čest Pánu. Tak vyrostla a žije církev... Pro tento silný prožitek máme být neustále otevření, abychom mohli vyznat to, co Jan Křtitel: Ježíš je Syn Boží, nebo jinak, že Ježíš je Pán. Nebo jako Tomáš: Můj Pán a můj Bůh. Dostali jsme totiž díky církvi velikou výsadu - své životy zasvětit Bohu.

Je křesťanství ve světě k něčemu? Jsou Ježíšovy dary ve světě užitečné, působí? Ano, tam, kde je člověk přijme a kde s nimi spolupůsobí. A když je nepřijmeme, tak musíme spoléhat na vlastní síly.

Milost Boží v nás neničí nic, co je opravdu lidského, naopak to zdokonaluje. Boží láska v nás očišťuje naše touhy a přání. Neříká nám Písmo, že ve tmě svítí světlo a tma je nepohltila? I v nás je toto světlo, jen ho objevit, aby ho přibývalo. Spoléháme na své úspěchy, znalosti, dovednosti, nebo na evangelium milosti?

Bůh nás přesto přijímá, zve a vše je v jeho rukou. To nám zaslubuje v Ježíši Kristu – a my jeho zaslíbení můžeme věřit. Bůh chce přebývat v našem nitru. Touží po tom. Chce nám už nyní dát sebe sama a dělit se s námi o své bytí, život a slávu. My to zakusíme jako radost, pokoj, naději, stále uchovávání Ježíšova slova v živé paměti a vytrvalost ve víře. Do budoucnosti hledíme s nadějí a prosíme, aby nám Bůh dal svou milost a požehnání. Amen.